

O parte a profesorilor susțineau că delegații și-au depășit drepturile ce li se acordaseră. Ei ar fi trebuit să înlăture doar « părțile diferențiere, spre a se ajunge la unificare », fără a trece la o modificare esențială. Alții susțineau, în schimb, că fără aceste modificări unificarea însăși nu putea să fie efectuată. Din această cauză, o « discuție amănunțită » și o decizie nu s-au putut lua în prima ședință, decît asupra titlului I, art. 1 și 2. Ședințele au continuat ¹ la 14 și la 16 noiembrie 1896, apoi în 1897 ². Regulamentul a fost aprobat de Consiliul facultății în ședința din 10 mai 1897 ³.

Comparînd regulamentul din 1891 cu cel din 1897, găsim deosebiri atît de mari, încît putem spune că intrăm într-o nouă etapă a istoriei Facultății de litere și filozofie. Pe drept cuvînt, I. Bogdan arată că prin regulamentul din 1897 facultatea a fost reorganizată.

În primul rînd, durata cursurilor a crescut de la trei ani la patru ani. I. Bogdan a introdus pentru prima oară în Facultatea de litere și filozofie acel « an preparator », a cărui necesitate s-a făcut simțită și mai tîrziu, după primul război mondial.

El a pornit de la concepția că la baza tuturor disciplinelor umanistice trebuie să stea studierea serioasă a antichității. De aceea, toți studenții facultății, indiferent dacă se îndreptau spre studii de istorie, filozofie sau filologie, trebuiau să treacă prin acest an preparator, în care se studiau doar cinci materii: limba latină, limba greacă (cu cel puțin trei ore săptămînale pentru fiecare), instituțiile grecești și romane, logica și psihologia experimentală.

Abia după aceea treceau la așa-zisele studii de specializare, care durau trei ani fiecare. După cum sublinia I. Bogdan, durata studiilor nu se mărise, deoarece, de fapt, înainte foarte puțini studenți își dădeau examenele de licență la finele anului III. Cei mai mulți le treceau la finele anului IV sau chiar V. Chiar elevii școlii normale superioare, unde se aflau elementele cele mai studioase, obținuseră să-și dea licența în cel de-al patrulea an ⁴.

În al doilea rînd, a crescut numărul cursurilor — fie prin bifurcarea unora, fie prin înființarea altora noi. Față de cele 13 catedre prevăzute de regulamentul din 1891, cel din 1897 enumeră 23, deci cu zece mai mult, menționînd totodată că trebuie să se înființeze și altele și dînd chiar sugestii în această privință ⁵.

Creșterea numărului de cursuri se explică prin faptul că psihologia, pedagogia și estetica nu se mai predau împreună, ci formau trei discipline deosebite. În locul catedrei de morală avem acum etica; apare pentru prima oară sociologia. Istoria filozofiei se împarte în două — veche și modernă și se separă de cea contemporană.

La vechea secție istorică principalele inovații sînt: separarea istoriei literaturii române de istoria românilor și bifurcarea ultimei specialități. Așadar,

¹ *Ibidem*, Dos. 69/1896—1897, f. 11—12 v.

² La 2 februarie 1897. Univ. București, Arh. Fac. filologie, Dos. 73/1807, f. 53.

³ *Ibidem*, f. 45.

⁴ Ioan Bogdan, *Reorganizarea facultăților de litere*, în CL, XXX, București, 1896—1897, p. 645, 654.

⁵ Vezi regulamentele din 1891 și 1897 în C. Lascăr și I. Bibiri, *Colecțiunea legilor regulamentelor, programelor*, București, 1901, vol. I, p. 770.